

ПАУЛА ХОУКИНС

БАВНО ТЛЕЕШ ОГЪН

ОТ АВТОРА НА БЕСТСЕЛЪРА
МОМИЧЕТО ОТ ВЛАКА

enthusiast

ПАУЛА ХОУКИНС

БАВНО

ТЛЕЕШ

ОГЪН

Превод от английски *Марианна Панова*

enthusiast

София, 2022

Paula Hawkins
A Slow Fire Burning

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2021

Откъс от „Моята история като“ на Емили Скаја – стр. 5
Copyright © 2019 by Emily Skaja. Reprinted with the permission
of The Permissions Company, LLC on behalf of Graywolf
Press, Minneapolis, Minnesota, graywolfpress.org, and with the
Permission of Little, Brown Book Group.

Откъси от песента „Sugar Boy“ – стр. 278, текст и музика: Ели-
забет Каролин Ормон, Тег Брем Барнс и Али Френг
Copyright © 1996 BMG Gold Songs. All rights on behalf of BMG Gold
Songs administered
by BMG Rights Management (US) LLC. All rights reserved.
Used by permission of Hal Leonard Europe Ltd, Warp Publishing,
and Warner Chappell Music Ltd (PRS).

Паула Хоукинс
Бавно тлеещ огън
© Марианна Панова, превод, 2022
© Ивайла Пеева, дизайн на корицата, 2022
© Olga Karpushina, Alexei Vanyashin for Cyreal, наборен шрифт
Lora, (SIL Open Font License), 2022
© Alfredo Marco Pradil, Стефан Пеев, наборен шрифт НК Grotesk,
(SIL Open Font License), 2022
© Enthusiast - запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбълишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-467-4

*Тази книга е посветена на Лиз Хохенадъл Скот.
Нейният лъчезарен характер правеше света едно
по-топло място. Ще ни липсва завинаги...*

***

*„Някои от нас са създадени да бъдат лешояди,
а други – жертви.“*

Емили Ская, „Моята история като“

Потънало в кръв, момичето се препъва в мрака. Дрехите ѝ са разкъсани, висят от младото ѝ тяло и на места разкриват бледата гола плът. Изгубена обувка, окървавено стъпало. Тя агонизира, но болката вече е без значение, притъпена от други страдания.

Лицето ѝ представлява маска на ужаса, сърцето ѝ бие като тъпан, задъхва се като хваната в капан лисица.

Тишината на нощта се нарушава от тихо ръмжене. Самолет? Докато бърше кръвта от очите си, момичето поглежда нагоре към небето и вижда само звезди.

Бръмченето се усилва, чува се по-близо. Кола, която сменя скоростите? Нима е стигнала до главното шосе? Обнадеждава се и от някакви гълбини вътре в себе си събира сили, за да се затича.

По-скоро усеща, отколкото вижда светлината зад себе си. Чувства как силуетът ѝ се осветява в тъмнината и знае, че колата приближава зад нея. Идва откъм фермата. Обръща се.

Знае, преди още да види, че той я е открил. Знае, преди още да види, че неговото лице ще бъде зад волана. Замръзва на място. За секунда се поколебава, а след това излиза от пътя, затичва се, спуска се в канавката, минава зад дървена ограда. Изкатерва се до съседната нива и побягва заслепена, пада, изправя се – без да издава звук. Каква полза да вика?

Когато я настига, той я хваща за косата, блъска я на земята. Подушва гъха му. Знае какво ще направи с нея. Знае какво ще последва, защото вече го е виждала да го прави и преди. Видя го как го прави с приятелката ѝ, как брутално той...

– О, за Бога! – промърморва Ирен гласно, затваря книгата и я поставя върху купчината, предназначена за благотворителност. – Пълна глупост.

1.

Гласът на Деугре прозвуча в главата на Лаура. *Проблемът с теб, Лаура, казва тя, е, че правиш грешни избори.*

Дяволски точно казано, Деугре. Не е нещо, което Лаура е очаквала от себе си да каже, или дори да помисли. Но сега, когато стоеше в банята, трепереше неконтролируемо, а кръвта шуртеше гореща и без да спре от раната в ръката ѝ, трябваше да признае, че въображаемата Деугре улучи право в десетката. Наведе се напред, опря чело в огледалото, така че да не се налага да се гледа в очите, но да гледа надолу се оказа още по-тежко, защото така виждаше как кръвта изтича от нея и това я замайваше. Започна да ѝ се гади. Толкова много кръв. Раната се оказа по-дълбока, отколкото си мислеше. Трябваше да отиде в спешното отделение. И в същото време нямаше начин да отиде там.

Лоши избори.

Когато най-после кръвотечението като че започна да намалява, Лаура свали тениската си и я хвърли на пода, събу джинсите, свали бикините, изхлузи сутиена, рязко вдиша през зъби, когато металната закопчалка ограска раната. Просъска: „Майната му, по дяволите.“

Запрати и сутиена на пода, прекрачи ваната и пусна душа, застана трепереща под слабата струя гореща вода (душът ѝ даваше възможност да избира между много гореща или много студена вода – нищо между двете). Прокара върховете на сгърчените си пръсти

напред и назад по белите като кост красиви белези: по ханша, бедрото, рамото и тила. Тук съм, каза си спокойно. Тук съм.

След това с ръка, омотана нескопосно с тоалетна хартия, увита в стара хавлиена кърпа, седнала на грозния диван от изкуствена сива кожа във всекидневната в дома си, Лаура набра номера на майка си. Включи се телефонният секретар и тя затвори. Нямахте смисъл да губи безплатни минути. След това се обади на баща си.

– Добре ли си, пиленце?

Отзад долиташе някакъв шум, радиото, станция 5, на живо.

– Тамко.

Усети как в гърлото ѝ се надига буца и преглътна.

– Какво става?

– Тамко, можеш ли да се отбиееш при мен? Аз... прекарах тежка нощ, питах се дали би могъл да наминеш за малко. Знам, че ще трябва да шофираш, но аз...

– Не, Филип – Деугре просъска през зъби до него. – Имаме уговорка за бридж.

– Тамко, може ли да изключиш високоговорителя?

– Милчка, аз...

– Сериозно, може ли да изключиш високоговорителя? Не желая да чувам гласа ѝ, кара ме да искам да подпаля нещо...

– Хайде стига де, Лаура...

– Просто забрави, татко, няма значение.

– Сигурна ли си?

Не, не съм, не, не съм, майната му.

– Да, сигурна съм. Добре съм. Ще се оправя.

На път към спалнята стъпи върху самото си, което бе захвърлила в коридора, когато се втурна към банята. Наведе се и го вдигна. Ръкавът бе скъсан. Часовникът на Даниъл все още бе в джоба. Извади го и го сложи на китката си. Тоалетната хартия около ръката ѝ бе обазрена в яркочервено и леко пулсираше, докато кръвта изтичаше от нея. Главата ѝ се въртеше. В банята остави часовника

в мивката, разкъса хартията, пусна пешкира на пода. Отново влезе под гуша.

Използва ножица, за да остърже мръсотията под ноктите си, докато гледаше как водата се стича розова в краката ѝ. Затвори очи. Заслуша се в гласа на Даниъл, който питаше: „Какво става с теб?“ И в гласа на Деудре, който казваше: „Не, Филип, имаме уговорка за бридж.“ Чу и собствения си глас: „Да подпаля нещо. Да подпаля. Да подпаля, да подпаля, да подпаля.“

2.

Всяка втора неделя Мириам чистеше тоалетната. Трябваше да извади касетата от малката тоалетна чиния в задната част на лодката (винаги се изненадваше колко е тежка), да прекоси с нея каютата, да излезе на крайбрежната алея и оттам да измине цели сто метра до септичната яма. Там трябваше да изсипе съдържанието, да пусне водата, да изплакне касетата, за да се отстранят всякакви остатъци. Това бе една от не толкова идиличните страни от живота на лодка и тя предпочиташе да го върши рано, когато наоколо още нямаше никого. Толкова унизително бе да разнасяш собствените си екскременти сред непознати хора, разхождащи се кучета и бягащи за здраве мъже и жени.

Стоеше на задната палуба и проверяваше дали пътят е чист и дали няма някакви препятствия, велосипеди или бутилки (понякога хората ставаха изключително немарливи, особено в събота късно вечерта). Утрото бе ясно, студено за март, въпреки че белите пъпки по лъскавите млади клони на чинарите и брезите наемкваха за настъпващата пролет.

Забеляза, че въпреки студеното утро вратите на каютата на съседната лодка бяха открити точно както и предишната вечер. Това вече бе странно. Имаше намерение да говори с обитателя на лодката, млад мъж, за това, че бе угължил престоя си. Стоеше на котва от шестнайсет дни, цели два дни повече, отколкото

му се полагаше, и тя имаше намерение да му каже, че трябва да се премести. Всъщност това не беше нито нейна работа, нито нейно задължение, но тя – за разлика от повечето хора тук – обитаваше постоянно своето място и това я изпълваше с особено чувство за социална отговорност.

Точно това каза Мириам на окръжния инспектор Баркър, когато по-късно той я попита: „Какво ви накара да погледнете?“ Детективът седеше насреща ѝ, коленете му почти се докосваха до нейните, с приведени рамене, презгърбен. Тясната лодка не бе най-удобното място за висок мъж, а този тук бе много висок, с глава като топка за бiliarд и объркано изражение, като че бе очаквал да върши нещо различно този ден, нещо весело, като например да разходи децата си в парка. Вместо това сега седеше тук с нея и не бе никак щастлив от този факт.

– Пипахте ли нещо? – попита той.

Беше ли докоснала нещо? Мириам затвори очи. Припомни си как възпитано почука на прозореца на лодката в бяло и синьо. Как изчака отговор: нечий глас или потрепване на пердето. Как се наведе надолу, когато такъв не последва. Как се помъчи да надникне в каютата – опит, осуетен от спуснатото перде и от онова, което изглеждаше като десетилетна мръсотия, натрупала се от града и реката. Как почука още веднъж и след няколко минути се покатери на задната палуба. Как извика: „Хей! Има ли някой тук?“

Видя се как съвсем леко побутва вратата на каютата, надушвайки нещо – мирис на желязо, на месо, на нещо, възбуждащо глад. Хей? Как широко отваря вратата, спуска се по няколкото стъпала до каютата с едно последно хей, което засяда в гърлото ѝ, когато го вижда. Момчето – не момче, а млад мъж в действителност – проснато на пода, кръв навсякъде, с широка като усмивка рана на шията.

Видя се как залита, притиснала с ръка устата си, как се стоварва напред в продължение на дълъг шеметен миг, как протяга ръка и се хваща за плота. О, Господи!

– Докоснах плота – каза тя на следователя. – Мисля, че се гържах за плота, точно там, от лявата страна. Видях го и си помислих... почувствах... стана ми лошо.

Лицето ѝ порозовя.

– Не бях болна или нещо такова, не и тогава. Навън... Съжалявам, аз...

– Не се притеснявайте за това – каза Баркър, без да откъсва очи от нейните. – Няма нужда да се тревожите. Какво направихте след това? Видяхте тялото, подпряхте се на плота и...?

Миризмата я бе поразила. Под кръвта, под цялата тази кръв се спотайваше нещо друго, нещо по-старо, сладниково и смрадливо – като лилии, оставени прекалено дълго във вазата. Миризмата и видът му, неустоим, красивото му мъртво лице, стъклените очи, оброчени с дълги мигли, пълните устни, изпънати от равните бели зъби. Торсът, ръцете и китките му бяха целите в кръв, върховете на пръстите – забити в пода. Когато се извърна да си върви, очите ѝ зърнаха нещо на пода, нещо, чието място съвсем не беше там в този момент – проблясък на сребро сред лепкавата почерняла кръв.

Изкачи стълбите, препъвайки се, и излезе от каютата, като поемаше с пълни гърди въздух. Закашля се и повърна на крайбрежната алея. Избърса уста и извика: „Помощ! Повикайте полиция!“ Но часът бе едва седем и половина в неделя сутрин и наоколо нямаше никого. Пътеката бе пуста, шосетата притихнали, не се чуваше никакъв груг звук освен пърпоренето на някакво динамо и разприте на водните гърдавци, които се носеха като призраци по реката. Поглеждайки към моста над канала, ѝ се стори, че може би зърва някой само за секунда, но после всичко отмина и тя остана сама, скована от страх.

– След това си отидох – каза Мириам на следователя. – Излязох от лодката и... Обадих се в полицията. Повърнах, а след това изтичах в лодката и се обадох в полицията.

– Тъй, тъй.

Когато вдигна очи към инспектора, той разглеждаше помещението, малката чиста каюта, книгите над умивалника („В една тенджерка“, „Нов подход към зеленчуците“), подправките на перваза, босилека и кориандъра в пластмасовите контейнери, избуялия като храст розмарин в синя глинена саксия. Хвърли поглед към библиотеката, претъркана с книги с меки корици, към пращия лицум отгоре, към поставената в рамка снимка на приятна семейна двойка, застанала от двете страни на едрото си дете.

– Сама ли живеете тук? – попита той, но всъщност това не бе въпрос. Можеше да отгатне какво си мисли: дебела стара мома, досадна екоактивистка, хипарка, шпионираща зад пердето, която си вре носа в работата на хората. Мириам знаеше как я виждат хората.

– Вие... познавате ли... своите съседи? Могат ли да бъдат наричани съседи? Предполагам, че не, след като се задържат само по няколко седмици?

Мириам повдигна рамене.

– Някои хора идват редовно и си заминават, имат си свое място, където пускат котва, така че човек може да се запознае с тях. Ако иска. Ако предпочита, може да стои настрана, както правя аз.

Следователят не каза нищо, само продължаваше да я гледа втренчено. Тя осъзна, че той се опитва да я разбере, че не приема думите ѝ буквално, че не вярва дословно на онова, което му казваше.

– Какво знаете за него? За мъжа, когото открийте тази сутрин?

Мириам поклати глава.

– Не го познавах. Виждах съм го няколко пъти, разменихме... не бих ги нарекла точно шеги. Казвах му „здравей“

или „добро утро“, или нещо подобно и той ми отговаряше. Това бе всичко.

(Не съвсем: вярно бе, че го бе виждала няколко пъти, откакто бе пуснал котва, и че веднага го бе определила като аматьор. Лодката бе в окаяно състояние – боята се лющеше, трезерите бяха ръждясали, коминът бе килнат, докато самият той изглеждаше прекалено спретнат за живот на канала. Чисти грехи, бели зъби, никакви пиърсинги, никакви татуировки. Във всеки случай не и видими. Поразително красив млад мъж, доста висок, с тъмна коса, тъмни очи, с изсечени черти на лицето. Първия път, когато го видя, му бе казала: „Добро утро“, той я бе погледнал, беше се усмихнал и целият ѝ врат бе настръхнал.)

Беше го забелязала. Не че щеше да го каже на следователя. Когато за пръв път го видях, имах странното усещане... Щеше да я помисли за откачена. Във всеки случай сега вече съзнаваше какво бе онова, което бе почувствала тогава. Не бе предчувствие или нещо подобно, беше *разпознаване*.

Очертаваше се възможност. Тази мисъл ѝ хрумна, когато за пръв път осъзна кое бе момчето, но нямаше представа как най-добре да се възползва от ситуацията. Обаче сега, когато бе мъртъв, имаше чувството, че всичко е било предопределено. Щастлива случайност.

– Госпожо Луис? – инспектор Баркър ѝ бе задал въпрос.

– Госпожица – поправи го Мириам.

За миг той затвори очи.

– Госпожице Луис, спомняте ли си да сте го виждали с някого? Да разговаря?

Тя се поколеба, после кимна.

– Имаше посетител. Няколко пъти може би... Възможно е да са били повече, но аз видях само една жена, по-възрастна от него, приблизително на моите години, може би около петдесетте. Сребристосива коса, подстригана много късо. Слаба жена, доста висока, предполагам, може би метър и седемдесет и три – и седемдесет и пет сантиметра, с остри черти...

Баркър повдигна вежди.

– Явно доста добре сте я разгледали?

Мириам отново повдигна рамене.

– Така е. Доста наблюдателна съм. Обичам да държа нещата под око.

Можеше дори да се заиграе с предразсъдъците му.

– Но тя бе от онези жени, които ще забележите дори и без да искате. Правеше впечатление. Прическата, дрехите ѝ... Изглеждаше лъскава.

Инспекторът отново кимаше, записваше си всичко и Мириам бе сигурна, че нямаше да му отнеме много време, преди да се сети за коя точно жена говореше тя.

Щом детективът си тръгна, полицаите оградиха с кордони цялата крайбрежна алея между Дьо Бовоар и Шепъртън, като преместиха всички лодки освен неговата – местопрестъплението, и нейната. Отначало се бяха опитали да я убедят да се премести, но тя им даде ясно да разберат, че няма къде да отиде. Къде щяха да я настанят? Униформеният полицай, с когото разговаря, млад, пълчлив, с писклив глас, изглеждаше разтревожен от това прехвърляне на отговорността от нейните върху неговите рамене. Гледаше нагоре в небето и надолу към водата, местеше поглед по канала и обратно към нея, тази гребна, пълна, безобидна на вид жена на средна възраст, и накрая отстъпи. Разговаря с някого по радиоприемника, а след това се върна и ѝ каза, че може да остане.

– Може да излизате и да се връщате във вашия... дом – нареди той, – но не се отдалечавайте.

Този следобед Мириам се настани отвън на задната палуба на лодката си. Слънцето бе слабо. Тя се наслаждаваше на необичайната тишина на отцепения канал, увила раменете си с одяло и с чаша чай до лакътя си. Наблюдаваше как полицаи и следователи се шурат наоколо, водят кучета, носят лодки, претърсват крайбрежната алея и бордюрите, ровичкат напосоки в мътната вода.

Чувстваше се странно умиротворена предвид деня, който бе прекарала, настроена почти оптимистично при мисълта за новите възможности, които се отваряха пред нея. В джоба на жилетката си опипа малкия ключ с ключодържател, все още лепкав от кръвта. Онзи, който бе вдигнала от пода на лодката, онзи, за чието съществуване бе премълчала пред детектива, без дори да се замисли защо всъщност постъпва така.

Инстинкт.

Беше го видяла да проблясва там, до тялото на момчето – ключ. Закачен за малък дървен ключодържател с формата на птица. Разпознала го бе веднага. И преди го беше виждала – окачен на колана на джинсите на Лаура от пералнята. Лудата Лаура, така я наричаха. Мириам винаги бе смятала, че тя бе доста приятелски настроена и изобщо не беше луда. Лаура, която Мириам бе видяла да идва – пийнала, както подозираше – в тази жалка малка лодка, за да се хвърли в презръдките на това красиво момче преди две вечери. Три? Щеше да фигурира в тетрадката ѝ – интересни пристигащи и заминаващи, това бяха нещата, които си записваше.

Привечер Мириам видя как отнасят тялото нагоре по стълбите и после на улицата, където линейката чакаше, за да го извози. Изправи се, когато минаха покрай нея; от уважение наведе глава и произнесе тихо и невярващо „Бог да прости“.

Прошепна също и думи на благодарност. Защото, защото вляк си лодката си до нейната и оставяйки се да бъде жестоко убит, Даниъл бе предоставил на Мириам възможност, от която тя просто не можеше да не се възползва: възможност да отмъсти за злото, което ѝ бяха сторили.

Остана сама и трябваше да признае, че бе малко уплашена от тъмнината и необичайното спокойствие. Прибра се в лодката си, затвори и заключи вратата зад себе си. Извади ключа на Лаура от джоба си и го постави в дървената кутия за разни дреболии, която държеше на

горната лавица на библиотеката. Четвъртък бе ден за пране. Тогава може би щеше да го върне на Лаура.

Или пък нямаше да го направи.

Човек никога не знае какво може да му бъде от полза, нали?

3.

– Госпожо Миърсън? Искате ли да посетнете? Ето така. Просто гишайте. Искате ли да се обадим на някого, госпожо Миърсън?

Карла се свлече на дивана. Превн се на двете, като притисна лицето си към коленете. Осъзна, че скимти – като куче.

– Тео – усня да каже тя. – Моля, обагете се на Тео. Моя съпруг. Бившия ми съпруг. Номерът е в телефона ми.

Вдигна поглед, огледа стаята, но не можа да види телефона.

– Не знам къде е, не знам къде съм го...

– В ръката ви е, госпожо Миърсън – каза любезно детективът. – Държете телефона си в ръка.

Карла погледна надолу и видя, че наистина бе така – стискаше здраво телефона в необуздано треперещата си ръка. Кимна и го подаде на полицайката.

– Полудявам – каза тя.

Жената разтегна устни в лека усмивка, като за момент докосна с ръка рамото на Карла. Отнесе телефона навън, за да се обади.

Другият детектив, окръжният инспектор Баркър, се прокашля.

– Доколкото разбирам, майката на Даниъл е починала, така ли?

Карла кимна.

– Преди шест... не, осем седмици – каза тя, докато гледаше как веждите на инспектора се вдигат чак до

линията, откъдето някога бе започвала косата му. – Сестра ми падна – продължи Карла – у дома си. Не беше... това беше нещастен случай.

– А имате ли контакти на бащата на Даниъл?

Карла поклати глава.

– Не мисля. Той живее в Америка, отдавна се установи там. Не е участвал, никога не е бил част от живота на Даниъл. Бяха само... – гласът на Карла се прекърши, тя си пое дълбоко дъх, бавно издиша. – Бяха само двамата, Анджела и Даниъл. И аз.

Баркър кимна. Замълча, стоеше изправен като бастун пред камината и чакаше Карла да се свърже.

– Отскоро ли живеете тук? – попита той след известна пауза, която според Карла явно бе израз на уважение. Тя смаяно вдигна поглед към него. С дългия си показалец той сочеше кашоните на пода в трапезарията, картините, облежнати на стената.

Карла шумно се изсекна.

– Готвех се да окача тези картини през изминалите шест години – каза тя. – Един ден ще си купя специални куки. Тези кутии са от къщата на сестра ми. Писма, нали знаете, снимки. Неща, които исках да запазя.

Баркър кимна. Скръсти ръце, като местеше тежестта си от единия крак на другия. Понечи да каже нещо, но бе прекъснат от хлопването на външната врата. Карла подскочи. Колежката на Баркър, детектив Чалмърс, се вмъкна в стаята, като наведе извинително глава.

– Господин Миърсън пътува насам. Каза, че скоро ще пристигне.

– Живее на пет минути оттук – каза Карла. – На Ноел Роуд. Знаете ли мястото? През шестдесетте години там живееше Джо Ортън. Драматургът? Там беше убит, пребит до смърт с тояга, мисля, или дали не беше намушкан с нож? – детективите я гледаха безучастно. – Няма никаква... връзка – завърши Карла.

За един ужасен миг ѝ се стори, че може да се засмее.

Защо бе казала това изобщо? Защо бе заговорила за Джо Ортън, за хора, пребити до смърт? Наистина полудяваше. Детективите като че не забелязваха или не обръщаха внимание. Може би всички се гържаха като ненормални, когато получаваха новина за убит роднина.

– Кога за последен път видяхте племенника си, госпожо Миърсън? – попита я Баркър.

Главата на Карла бе изпразнена от всякакви мисли.

– Аз... Господи, видях го... в дома на Анджела. Къщата на сестра ми. Не е далеч, на около двайсет минути пеша, от другата страна на канала, на Хейуърдс Плейс. Преглеждах вещите ѝ и Даниъл дойде да си вземе някои неща. Отдавна вече не живееше там, но в старата му стая още имаше някои негови вещи, главно скициници. Беше доста талантлив художник. Правеше комикси, знаете ли. Графични романи – неволно потръпна. – Така че, кога беше това – преди седмица? Две седмици? Не мога да си спомня, просто съм смазана. Аз... – почеса се по главата, като прокара пръсти през късо подстриганата си коса.

– Всичко е наред, госпожо Миърсън – каза Чалмърс. – Можем да уточним тези подробности по-късно.

– Откога живееше тук, на канала? – попита я Баркър. – Дали случайно не знаете кога...

Чукчето на вратата се чу много силно и Карла отново подскочи.

– Тео – възкликна тя и се изправи на крака. – Слава Богу!

Чалмърс стигна до вратата преди Карла и въведе Тео в коридора. Мъжът бе с почервеняло лице, целият потен.

– За Бога, Кей – каза той, като сграбчи Карла и силно я притисна към себе си. – Какво, за Бога, се е случило?

Полицаяте отново разказаха всичко от самото начало: как племенникът на Карла, Даниъл Съдърланд, бил намерен мъртъв същата сутрин на обитаема лодка, закотвена близо до Дьо Бовоар Роуд на Риджънтс Канал. Как бил намушкан с нож нееднократно. Как вероятно бил

убит между двайсет и четири и трийсет и три часа, преди да бъде открит; как щели да успеят да стеснят този времеви отрязък. Задагоха въпроси за работата на Даниъл и за приятелите му, дали знаели за неговите финансови затруднения и дали вземал наркотици?

Те не знаеха.

– Нима не бяхте близки? – пробва Чалмърс.

– Почти не го познавах – каза Тео.

Седеше до Карла и потриваше глава с показалец, както правеше, когато бе разтревожен.

– Госпожо Миърсън?

– Отблизо – не. Не... толкова добре. Със сестра ми не се виждахме често, нали разбирате...

– Независимо от факта, че тя е живяла отсреща, от другата страна на канала? – продължи Чалмърс.

– Да – Карла поклати глава. – Ние... От много отдавна не сме се срещали с Даниъл. Наистина. Откакто беше малко момче. Когато сестра ми умря, го видях отново, както вече казах. Известно време живя в чужбина. В Испания, мисля.

– Кога се е преместил на лодката? – попита Баркър.

Карла стисна устни, като клатеше глава.

– Не знам – каза тя. – Честно, наистина не знам.

– Нямахме никаква представа, че живее там – каза Тео. Баркър остро го изгледа.

– И все пак... Намирал се е доста близо до вашата къща. Ноел Роуд, нали? Къде точно е това? На по-малко от километър от мястото, на което е била лодката?

Тео вдигна рамене и потърка по-силно челото си, а кожата силно порозовя. Изглеждаше като изгорял на слънце.

– Може би е така, но нямах представа, че е живеел там. Детективите се спогледаха.

– Госпожо Миърсън? – Баркър я наблюдаваше.

Карла поклати глава.

– Никаква представа – отвърна спокойно тя.

Детективите мълчаха. Чакаха Карла да каже нещо, мислеше си тя, или тя, или Тео да проговорят.

Тео отстъпи.

– Казахте... двайсет и четири часа, нали? Между двайсет и четири до трийсет и три?

Чалмърс кимна.

– Предполагаме, че смъртта е настъпила между осем часа вечерта в петък и осем часа в събота сутринта.

– О – Тео отново разтървяваше главата си, докато гледаше през прозореца.

– Сетихте ли се нещо, господин Миърсън?

– Видях някакво момиче – каза Тео. – В събота сутринта. Беше рано – може би шест часа? Мина покрай моята къща по крайбрежната алея. Стоях в кабинета си и я видях, спомням си я, защото имаше кръв. По лицето. И по грехите, струва ми се. Не беше подгизнала, или нещо подобно, но... имаше кръв.

Карла го зяпна невярващо.

– За какво говориш? Защо не ми каза?

– Беше заспала – каза Тео. – Станах, щях да направя кафе и отидох да си взема цигарите от кабинета. Видях я през прозореца. Беше млада, може би не повече от двайсетгодишна, и вървеше по алеята. Накуцваше. Или може би залиташе? Помислих си, че е пияна. Аз не... наистина не обърнах много внимание, защото Лондон е пълен със странни пияни хора, не е ли така? По това време на деня често срещате хора, които се прибират вкъщи...

– Окървавени? – попита Баркър.

– Е, може би не. Без кръвта. Именно затова я запомних. Помислих, че е възможно да е паднала или да се е сбила с някого. Реших...

– Но защо нищо не каза? – повтори Карла.

– Беше заспала, Кей, не мислех, че...

– Госпожа Миърсън е заспала във вашата къща – намеси се Чалмърс, мръщейки се. – Така ли? Прекарали сте нощта у господин Миърсън?

Карла бавно кимна с израз на крайно недоумение.

– Вечеряхме заедно в петък, останах там...

– Въпреки че сме разделени, все още имаме връзка, виждате ли, ние често...

– Те не се интересуват от това, Тео – каза Карла припряно и Тео трепна. Жената притисна хартиена кърпичка до носа си. – Съжалявам. Наистина съжалявам. Но това не е важно, нали?

– Никога не знаем какво ще се окаже важно – каза Баркър загадъчно и се запъти към коридора. Раздаде визитни картички, каза нещо на Тео относно формалното разпознаване, семейната връзка, за това, че ще го държат в течение. Тео кимна, пхна визитните картички в джоба на панталона си и се ръкува със следователя.

– Откъде знаете? – внезапно попита Карла. – Искам да кажа, кой съобщи... кой го е намерил?

Чалмърс погледна първо началника си, след това отново Карла.

– Открила го е една жена.

– Жена ли? – попита Тео. – Приятелка? Млада ли? Слаба? Просто си мисля за онази, която видях, онази с кръвта. Може би тя...

Чалмърс поклати глава.

– Не, била е жена, която живее в съседната лодка, не е млада. Бих казала на средна възраст. Забелязала, че лодката стояла на едно и също място от известно време, и отишла да провери.

– Значи нищо не е видяла? – попита Тео.

– Всъщност, много ни помогна – каза Баркър. – Оказа се изключително наблюдателна.

– Хубаво – промълви Тео, потривайки главата си, – много добре.

– Някоя си госпожа Луис – добави Баркър, а Чалмърс го поправи:

– Госпожица.

– Точно така – потвърди детективът.

Карла гледаше как лицето на Тео пребледнява, докато Баркър продължаваше:

– Госпожица Мириам Луис.

Паула Хоукинс
Бавно тлеещ озън

Превод Марианна Панова
Редактор Мария Чунчева
Дизайн на корицата Ивайла Пеева
Коректор Цвета Нинкова
Препечат Ивайла Пеева

Английска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 19,5
ISBN 978-619-164-467-4

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Млад мъж е намерен брутално убит в лодката си в лондонския Риджънтс Канал. Скоро се оказва, че три жени са свързани по различен начин с жертвата.

Лаура е прекарала с убития последната му нощ. Тя е темпераментна, вечно забъркваща се в неприятности самотна млада жена, която не може да се справи с травма от миналото.

Карла е потъналата в скръб леля на убития мъж, която оплаква скорошната смърт и на друг член на семейството, а животът ѝ е белязан от огромна трагедия.

Мириам е любопитната съседка на убития, която очевидно пази тайни от полицията. Тя знае, че само защото Лаура е забелязана да напуска сцената на ужасно престъпление с кръв по дрехите си, не значи, че е убийцата. Горчивият ѝ житейски опит я е научил колко е лесно да се озовеш на грешното място в грешното време.

Три жени, които по различни причини преливат от негодувание и търсят възмездие за злото, което им е сторено. А когато става въпрос за отмъщение, дори добрите хора са способни на ужасни дела. Докъде са готови да стигнат, за да намерят вътрешен мир? И колко дълго може да тлее една тайна, преди да запали огромен пожар?

„В „Бавно тлеещ огън“ ще откриете всичко, което един добър трилъер трябва да притежава. Но освен това той е и задълбочен, интелигентно написан и много човешки.“

Лий Чайлс

„Шокиращ, вълнуващ и граматичен... С щипка хумор и моменти на истински ужас „Бавно тлеещ огън“ представя Паула Хоукинс в най-добрата ѝ светлина.“

Observer

www.entusiast.bg

9 786191 644674

Цена 20 лв.